

▶ 28 Junio, 2015

Fotografia

L'absència a escena

NOVA TEMPORADA • El Museu de la Fotografia del Palau Solterra de Torroella reordena la seva col·lecció permanent i recupera la discreta quotidianitat de l'empordanès Narcís Darder **PROGRAMACIÓ** • Antoni Bernad i Raimon Camprubí confronten dues mirades al retrat, des de la sofisticació o des de la intimitat, en dues de les exposicions temporals

Eva Vázquez
TORROELLA DE MONTGRÍ

Amb cada nova temporada, el Museu de la Fotografia Contemporània de la Fundació Vila Casas, al Palau Solterra de Torroella, reorganitza l'exposició permanent per oferir noves lectures de la seva extensa col·lecció, una de les més importants de l'Estat espanyol però no pas, per desgràcia, de les més conegudes. És una renovació que consisteix, d'un any a l'altre, a remoure algunes fotografies buscant complicitats d'altra manera amagades entre elles, a rescatar-ne d'altres de les sales de reserva i a incorporar-hi obres de recent adquisició. Aquest estiu s'han afegit al recorregut, ordenat per la directora artística de la fundació, Glòria Bosch, en àmbits conceptuals que potencien la mirada crítica i una poètica molt suggestiva de la realitat, autors com ara Marc Larré, Joan Pla, Aleydis Rispa o Anna Roig.

És bo que un museu s'acostumi a aquesta mena de moviments que donen nova vida als fons i inviten el públic a refer la visita periòdicament. Si amb aquest al·licient no n'hi hagués prou, la renovació del circuit permanent es fa coincidir amb la presentació d'exposicions temporals, cinc aquest any i que en certa manera giren totes al voltant de la noció d'absència. D'una banda, les cavil·lacions sobre la soledat d'Àlicia Framis, a la secció *L'artista del fons*, i la interpretació ritual amb què Mar Serinyà s'ha apropiat la llum de l'obra de Mapi Rivera plantegen un acostament conceptual a la col·lecció mateixa del Solterra; de l'altra, les exposicions de Raimon Camprubí (*Dormilegues*) i Narcís Darder (*Reinventar la normalitat*), però també els retrats de reconegudes personalitats de la cultura catalana d'Antoni Bernad, responen a una mateixa vocació de tornar perdurable allò que és efímer, intangible i fins i tot aparentment banal. Són unes imatges que, a pesar de la distància de temps i estil que les separa, es compenetren misteriosament, que és també una de les agradables sorpreses de la col·lecció permanent.

Així, els retrats de Tàpies, Clavé, Miró, Dalí, Brossa, Espriu, Pla o Artur Mas i Jordi Pujol que presenta Antoni Bernad (Barcelona, 1944), abordats amb un refinament escenogràfic heretat de la seva sòlida trajectòria en el camp de la públi-

Guillermina Motta, a través del seu tocador, i un home llegint a l'espigó, el 1964 ■ R. CAMPRUBÍ / N. DARDER

Intimisme

La mirada intimista al retrat i l'entorn és un tret compartit de les propostes de la programació del Palau Solterra. Les exposicions es podran visitar fins al 13 de desembre.

tat i la moda, troben la seva contrainatge en la posada en escena del desordre dels dormitoris de gent igualment famosa que compon Raimon Camprubí (Vilarnadal, 1938), excepte que aquí el personatge s'ha retirat perquè tot el reconeixement recaigui en exclusiva en els objectes privats, en un simulacre d'aquell moment íntim en què, arribats a casa i caiguda la màscara de la vida pública, han deixat la roba que por-

taven de qualsevol manera damunt la cadira o el galant de nit.

El treball de Camprubí, un inesperat complement de les soledats urbanes de Darder, representa una mena de *memento mori*, pel fet que posa en evidència fins a quin punt l'absència d'algú és present en cada detall. Tant Bernad com Camprubí, així mateix, contrabalanen l'atenció cap a l'anònim i el quotidià que quasi obsessionava

Narcís Darder en aquella Barcelona dels anys seixanta en què l'exaltació convivía amb la pobresa. Però les seves fotografies són el testimoni d'una ciutat ja enterrada sota l'higienisme preolímpic i que, per tant, només pot ser restituïda, com els dormitges de Camprubí, a través d'una posada en escena, en aquest cas, de la memòria.

Un dels grans atractius de la nova temporada del Palau Solterra és precisament l'oportunitat que brinda de descobrir el treball d'aquest empordanès discretíssim i sensible que va rebutjar en vida qualsevol classe de notorietat. *Reinventar la normalitat*, organitzada en estreta col·laboració amb la filla, Isabel Darder, és de fet la segona gran exposició dedicada a Narcís Darder (Pontós, 1923- Bàscara, 2005) des que el 2005, poc abans de la seva mort, l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya va descobrir-lo per primera vegada al públic. Enginyer industrial de professió, Darder, fill d'un fotògraf amateur, va registrar amb la seva càmera una Barcelona de la qual a penes queden empremtes visibles i que ha quedat deliberadament exclosa del catàleg turístic.

A Darder li agradava la gent corrent que badava davant unes obres en un carrer qualsevol

A Narcís Darder, li agradava la gent corrent que badaven mirant la bastida d'un pintor de parets en un carrer qualsevol, o la persiana abaixada de Las Golondrinas del port un dia de pluja, i el món de les botigues de barri de la Meridiana, el Besòs o el Somorrostro, la soledat d'una parella d'ancians allunyant-se per un carrer en obres, la humil llesca de pa remullant-se al plat de sopa damunt l'hule de la taula dels nostres pares. La vida en minúscula, la que quasi no passa ni es veu ni compta, però l'única que té una densitat tan sòbria, que ennuaga per la delicada perfecció que a vegades adquireix el més anodí. Si en les seves fotografies hi apareix la Barcelona monumental, a tot estirar és a través d'una imatge residual, com ara la Sagrada Família reflectida a trossets a les basses d'un passeig buit, que posa al mateix nivell que una plata d'arengades del mercat o de les llaunes d'oli del prestatge polsós d'un taller mecànic. ■